

גברים ונשים משייכים להגיב על מאמרה הפרובוקטיבי של האשה האוסטרלית, הטוענת כי דק גידוי הדגדגן מביא אשה לידי אורגזמה

בתחושות של עצמי, אין אפשרות להיות פנויה לתהליכים שקורים אצל בן-הזוג שלי באקט המיני. כל האידיאולוגיה, שיש אנשים לומדים בעיקר מספרות הרומנים, המייחסת חשיבות לכך ששני בני-זוג יגיעו לשיא ביחד, אינה אפשרית. התהליך האורגסטי קורה ביני לבין עצמי, אני למשל. הולכת לישון לבד. לא תיירש מפני בפעולה כזו התייחסות מיר-חדת אל בן-הזוג. בעוד שבאקט מיני צריך בהחלט להיות מסוגלים להתייחס בדואליות האחד לשני.

זוהי הבעיה. מין טוב בנוי מתרבות של המידה בה מסוגלים שני בני-הזוג להתייחס האחד לשני. אבל פה אני חוזרת ומדגישה, שבשלב של השיא כל אחד יכול להיות רק עם עצמו.

הקונפליקט הזה, בתוך תהליך מיני, אינו קיים באוננות. נשים המתקשות להגיע לאורגזמה, מסוגלות בהחלט להגיע לשיא כזה באוננות. בעוד שבאקט מיני בין שניים, כל אחד קובע קצב שונה ומקשה להגיע לריכוז. אבל עלינו לזכור שנכנסנו לתהליך מיני בגלל משיכה אל בן-הזוג. בגלל שחיפשנו סידבק מהשני. וההנאה של האחד מאדירה את ההנאה של השני. והסך-הכל הוא הנאה משותפת של השניים.

התהליך של האוננות הוא על פן כל כך קל. אשה שתקשה להגיע לאורגזמה עם בן-זוג, תעדיף על פן לאונן. היא לא מסוגלת להתגבר על הקושי להתייחס אל בן-זוג. בעוד שמעבר לדלת מיכה לה תהליך כל כך פשוט. זהו המצב המורכב ביל נשים לזיין. הן בוחרות שלא להתמודד עם תהליך מסובך. ביחסים עם בן-זוג הן צריכות לפתוח את הפה ולדבר. וכפי שהן למדו ליהנות מאוננות, הן יכולות לאונן יחד עם בן-הזוג. בצורה זו ילמד כל אחד את הגוף של השני

אולם הרבה נשים מתייאשות בדרך ומאפשרות לגבר להגיע לשיא שלו ולהירדם. אחר-כך הן נכנסות לאמבטיה ומאיינות. הן אינן מסוגלות להירדם עד שלא סיימו את התהליך המיני. אבל הן מתביישות להודות בכך בפני הגבר. הן

ברגע השיא את לבד!

מיסתורי האורגזמה הנושית

המאמר שפורסם בגיליון "העולם הזה" (אשש) לפני ארבעה שבועות, תחת הכותרת "מיסתורי האורגזמה הנשית", עורר, כמצופה, תגובות חריפות ביותר של הזדהות ותרדמה.

לא רק לגבי נשים רבות היווה המאמר גידוי ששינה את תפיסתן לגבי מקומן ביחסייהמין, אלא גם בעיני גברים רבים, בני כל הגילים, היו במאמר גידויים מרהימים.

גיזה רוזן, כתבת "העולם הזה" לענייני רפואה, שנבתה בחודש האחרון ערויות ותגובות של נשים וגברים על אותו מאמר, ממשיכה ככך בעמודים אלה.

הם לא מוצאים יחד שפת-גוף משותפת. התהליך של ההתרגשות, שצריך להתעצב, משתבש.

התהליך האורגסטי הוא אך ורק אוטי-אירוטי. אני לא יכולה להגיע לשיא שלי עם מישהו. אני חייבת להיות ממוקדת

את השני. מנסים לגלות מהם מוקדי הגירוי.

בשלב זה קיימת נטייה פיזרית, בעוד שכדי להגיע לשלב האורגזמה עליהם להגיע למיקוד. כאן מתחיל הקונפליקט. כל אחד מגיע בשלב אחר למיקוד. אם

י יצה אכרנבאל (45) היא פסיכולוגית קלינית בעלת מוניטין, המטפלת בעיר קר בבעיות של תיסקוד מיני. היא מטרת פלת בלקוחותיה הן באופן אינדיווידואלי והן בטיפול קבוצתי. כשפניתי אליה, כדי לדאין אותה במיסגרת סידרת כתבות זו, לא היה עלי להסביר לה מהו הנושא. ניצה אמרה שמאו סיפורה של האשה הר אוסטרלית, הגיעו אליה כמה מהמטופלים עם גיליון העולם הזה בידיהם. סיפורה של האשה האוסטרלית יצר אצל כמה מה מטופלים פתיחות, שאיפשרה להם לשוחח ביניהם באופן חופשי יותר על נושא המין.

ניצה אכרנבאל אומרת:

אני מניחה, שההדגשה המרובה שניתנה לדגדגן היא מלאכותית. מבטאת רק פריי-צתירך למאבק הנשים לשוויוניות עם הגבר. הדגדגן הינו חלק מאברים אורגניים בגוף האשה. נכון, יש לו מערכת עיצובית יותר מפותחת. דרכו גם קל יותר לאשה להגיע לאורגזמה, אבל אין לי ספק שקיימת כמיהה אמיתית לחדירה. הדגדגן קיבל, על כן, אות כבוד המבשר על שיחרור האשה, אולם כשזה יקרה, יירד הדגדגן מגדולתו.

הגבר אינו מחפש אך ורק גירוי העי-טרה. גם הוא כמה לחדירה. אין לי ספק, שקיימת אורגזמה מחדירה. למרות שחי-כך בדגדגן מסייע להגיע לאורגזמה. ידוע לי שאורגזמה יכולה להתרחש גם תוך כדי חלום. כך שאני מניחה, שיש עוד אברים אורגניים בגוף האשה והגבר, המי-חפשים ביטוי מיני. ומין בנוי גם על התייחסות רגשית בין בני-הזוג.

ביחסייהמין צריכה להיות קומבינציה בין המידה שבה האשה מתייחסת אל בן הזוג עימו היא נמצאת באקט מיני, לבין התייחסות שלה לעצמה. זוהי ה-בעיה היסודית שקשה לאשה להתמודד עימה. הנורמה החברתית קובעת, שה-אשה סוחפת לכיוון תהליך קומוניקטיבי, בעוד שהגבר מושך לכיוון האורגסטי. אקט מיני הוא מיפגש בין שני אנשים. אצל שניהם מתחיל המיפגש בתהליך של יצירת קשר היכרות. הם לומדים האחד